

Ο ευσεβής Τωβίτ (II)

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Συνέχεια...

Πήρε ο Τωβίας την απόδειξη των χρημάτων και τη φύλαξε στον κόρφο του. Την ίδια μέρα κιόλας ξεκίνησαν για το μακρινό ταξίδι. Μαζί τους, χοροπηδώντας πότε πίσω τους και πότε τρέχοντας μπροστά, πήγαινε και ο πιστός σκύλος του Τωβία. Περάσανε λαγκάδια και ρεματιές και κάποια μέρα φτάσανε στον μεγάλο ποταμό, τον Τίγρη. Καλό θα ήτανε να έπιαναν κανένα ψάρι, να τρώγανε, να παίρναν δύναμη για τον υπόλοιπο δρόμο.

Μ' αυτές τις σκέψεις μπήκε ο Τωβίας στα ρηχά του ποταμού, μα ένα πολύ μεγάλο ψάρι όρμησε να τον δαγκώσει. Με τη βοήθεια του δυνατού συνοδού του ο Τωβίας κατάφερε να το βγάλει απ' το νερό. Εκεί, το χτύπησε με το μαχαίρι κι άρχισε να το κόβει.

- Πρόσεξε, του είπε ο συνοδός του. Βγάλε με προσοχή την καρδιά, το συκώτι και τη χολή του ψαριού. Φύλαξέ τα. Θα σου χρειαστούν.

Συνηθισμένος στην υπακοή ο Τωβίας, έκανε ό,τι του είπε ο καλός άνθρωπος. Ύστερα τεμάχισε το ψάρι, το έψησε κι εκεί, στην ακροποταμιά, κάθισαν και έφαγαν και πήραν δύναμη.

Έφτασαν στους Ράγους της Μηδίας. Ο Γαβαήλ χάρηκε πολύ όταν είδε το παιδί του ξαδέλφου του, πόσο καλό παλικάρι έγινε. Σκέφτηκε: «Τι καλά θα ήταν αν ο Τωβίας παντρευότανε την όμορφη κόρη μου!».

Είχε μια κακή τύχη: όποιο παλικάρι παντρευότανε.

Τότε ο «ξένος» είπε στον Τωβία:

- Καλή είναι η κοπέλα για γυναίκα σου. Βγάλε την καρδιά και το συκώτι του ψαριού που έχεις φυλαγμένα, βάλε φωτιά και κάψ' τα. Απ' τον καπνό τους θα φύγουν τα δαιμόνια, θα ελευθερωθεί η κόρη και τότε μπορείς να την παντρευτείς άφοβα.

Έγινε ακριβώς όπως τα είπε ο συνοδός του Τωβία. Έγινε ο γάμος και η χαρά του Γαβαήλ κι όλων των άλλων ήταν μεγάλη. Έπρεπε όμως να επιστρέψουν στη Νινευί.

Έδωσε ο Γαβαήλ τα χρυσά νομίσματα στον Τωβία. Φόρτωσαν άλογα και καμήλες με προικιά και δώρα, ακολούθησαν κοπάδια και υπηρέτες, δώρα του πεθερού προς το νέο ζευγάρι, και πήραν τον δρόμο της επιστροφής.

Σαν έφτασαν στη Νινευί, χαρές μεγάλες περίμεναν τον Τωβίτ. Είδε η Άννα την όμορφη νύφη, τα πλούσια δώρα και, προπαντός, ξαναείδε το ευτυχισμένο παιδί της. Άκουσε και ο τυφλός Τωβίτ τα ευχάριστα νέα κι η προσευχή του τώρα ήταν μόνο ευχαριστίες προς τον Θεό. Τότε ο «ξένος», ο συνοδός του Τωβία, είπε στο παλικάρι:

- Τωβία, έχεις φυλαγμένη τη χολή του ψαριού. Βγάλε την, κόψ' την σ' ένα δοχείο

και με το υγρό της άλειψε τα μάτια του πατέρα σου. Θα φύγουν τα λευκώματα που

μενοι όλοι

- Τώρα,

είπε ο Τωβίτ, πρέπει να πληρώσουμε τον καλό αυτόν νέο. Αξίζει να του δώσουμε τα μισά από τα πλούτη που έφερες, Τωβία, απ' τους Ράγους.

- Δε χρειάζεται, καλέ μου άνθρωπε, Εγώ είμαι ο αρχάγγελος Ραφαήλ. Είμαι αυτός που τόσα χρόνια πήγαινα τις προσευχές σου στον Θεό. Έβλεπα που έθαβες τα νεκρά σώματα των συμπατριωτών σου. Έβλεπα τις ελεημοσύνες σου. Μ' έστειλε ο Θεός να σε υπηρετήσω και να 'χεις στα γεράματά σου τέτοιες χαρές.

Αυτά είπε ο Αρχάγγελος και χάθηκε από μπροστά τους. Όλοι, με μια φωνή, δόξασαν τον Κύριο για τη μεγάλη Του αγάπη και για το έλεός Του, που αγκαλιάζει όλους, μα όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους.

Σ.Γ.Α.

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

